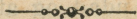

45

Bergens Textermuseum 1058

OLE BULL.

I Hjemmet

(paa Lysø).

I Rosenlund, under Sagas Hal.

Nu mødes tusinde Hjærter Trang
I Mindets dæmrende Sale,
Nu gaar et Suk over Fjord og Vang
Og gennem duggede Dale.
Nu tier Skovens Sangerkor
Og Birken sænker sin Krone,
Hver Blomst er hyllet i Sørgeflor —
Thi nu forstummed hans Tone.

Det Liv, der spirer paa hjemlig Grund
I Folketrang og paa Tue,
Det steg forklaret i viet Stund
O Toneskjald! fra Din Bue.
Hvert Skjønhedsblink, Du maned frem,
Alt, i Din Tone bæved,
Bar Længsel udad og atter hjem:
Vort Liv Du tolked og leved.

Nu har Du sunget Din Svanesang,
I Sagas Hal er Du bænket,
Men end Din Tone har mægtig Klang:
I Folkets Bryst den sig sænked.
Og om Dit Navn den slynge skal
En Krands af straalende Minder,
Der dufter frisk mellem Fjeld og Dal,
Mens Slægter kommer og svinder.

J. G.

Ved Graven.

Mel. Det spredes mer og mer.

Det Liv, som stanser her, var skjønt og rigt, —
det var fra først til sidst en Morgenrøde, —
det var et glødende, et dejligt Digt,
det var vor unge Friheds Førstegrøde.

De største Drømme, som en Sjæl har havt,
han tolked i sin Kunsts Vidunderkræft, —
og nu paa Evigheds Dør han banker.

Hans Livsdaad ham mod Evigheden bar,
— det ideale gaar i Støv ej under. —
Paa Tonens Vinger Vej han frem sig skar, —
han er ej død, — han bare roligt blunder.

Ja hvil i Fred! I Mindets varme Favn
som Barn hos Mor Du trofast nu skal gjemmes.
Og, Ole Bull, Dit kjendte, kjære Navn
har Evigheds Glans, kan aldrig glemmes.

Olav Lofthus.

Ved Svaneapotheket

(Ole Bulls Barndomshjem).

(Her standser Ligtøget. Naar første Vers er sunget sætter
Tøget sig igjen i Bevægelse under Afsyngelse af de
øvrige Vers.)

Mel. Sæterjentens Søndag.

Du godt har holdt Ord, talt Norriges Sag
og baaret dets Ry viden Lande;
Du løftet har høit Dit Fædrelands Flag
rundt om paa de fjerneste Strande.
Ja Fyrster og Folk sin Hyldning har bragt
Din bløde og malmstærke Bue;
et Scepter den blev, som Storme har lagt,
og tændt har Begejstringens Lue.

Naar Buen røg, om borte Du var,
det klang som et „Leve vort Norge!“
Thi altid Din Hug til Hjemmet Dig bar, —
alt kan for Din Kjærlighed borge.
Du elsked Dit Land, dets vejrbidte Strand,
og aldrig Du kunde det glemme,
og Folket Dig elsked, Kvinde som Mand,
de vidste, kun her var Du hjemme.

Saa Tak da for alt, for Toner, for Sang,
for Gløden, Du tændte og vakte.
Hav Tak for Din kjække, mandige Gang,
hav Tak for hvert Offer, Du bragte.
Nu nedlagt er Buen, Tonen dør hen,
Dit Minde dog aldrig skal svinde:
Det Norge, Du var saa fuldtro en Ven,
en Evighedskrans vil Dig binde.

J. L.